

og særlig bliver det vanskeligt at sælge de Produkter, der ikke egne sig til Eksport, og der er mange og store Produkter i Landbruget, som ikke egne sig til Eksport; jeg kan saaledes nævne alle vore Udsættedyr, det er store Værdier og en stor Del af Landbrugets Omsætning, som disse repræsenterer. Det er ikke muligt at eksportere dem nu, og vi maa derfor søge at finde et Marked i vort eget lille Land, et eget Hjemmemarked. Men naar vi der stadig og altid støde paa store Mængder af andre Landes 3dje og 4de Klasses Eksportvarer, som ere producerede under ulige billigere Forhold end vore egne, saa kunne vi ikke selv uden store Tab — ved at sælge billigere, end vi selv kunne producere — blive af med disse Varer, og det vil medføre et Tab, og er allerede nu et Tab af større Betydning for vort Landbrug. Det kan derfor ikke nytte, naar det ærede 2det Medlem for 10de Kreds (Bojsen) i Gaar sagde, at Landbrugetsætter en Ære i at kunne undvære Toldbeskyttelse, og det sætter en Stolthed i at kunne paradere hermed. Jeg siger, at dette kan være meget rart, men vi kunne ikke leve af Ære, og vi blive ikke fede af Stolthed; man maa have noget mere substantielt at leve af, Æren og Stoltheden er ikke tilstrækkelige, og dette substantielle faa vi ikke gennem Principper, som sige, at vi sætte en Ære og Stolthed i ikke at behøve nogen Beskyttelse. En Toldlov er en Lov, som mere end nogen anden gaar ind i Befolkningens Levevis, den henvender sig til hvert enkelt Individ's Formue og hele Levevis og siger til ham: saadan og saadan skal du leve, dikterer ligefrem Befolkningens Levevis, og derfor er det saa uhyre vigtigt, at de enkelte Toldsatser nøje overvejes og nøje gennemgaaes for den ganske enkelte Befolkningsklasse, for de enkelte Industriegrenes Vedkommende, saa der ikke sker nogen Fejl, thi manges Interesser og manges Ve og Vel er afhængig af en ganske lille enkelt Position paa en Toldlov. — Dertil maa det huskes, at et enkelt Land ikke kan diktere sin Toldlov uafhængig af sine Nabolande; tværtimod, vore Nabolande have den allerstørste Indflydelse paa, hvorledes vor Toldlov skal være affattet, den største Indflydelse paa Forholdene herhjemme, og jeg kunde fristes til at sige, at det er de omliggende Lande, der diktere det enkelte Lands Toldlov. Dette er ikke noget, jeg er Opfinder af. Det er noget, vi saa paa Sukkerkongressen i Bryssel i Sommer, hvor det ene Land ikke vilde opgive Sukkerpræmien, fordi andre

Lande ikke vilde gøre det. Landene ere afhængige af hverandre. Vi saa, da de franske Kamre skulde samles i Sommer for at forhandle Toldspørgsmaalet, hvorledes der blev lagt forhøjet Told paa Smør, Heste og Kornvarer, fordi de omliggende Lande, Belgien, Tyskland og Italien, havde højere Toldsatser end Frankrig; af den Grund maatte ogsaa Frankrig forhøje sine Toldsatser. Derfor siger jeg: det enkelte Land kan ikke uafhængig af de andre Lande holde en særlig Toldpolitik. Alle de os omgivende Lande — maaske med Undtagelse af England — ere i dette Øjeblik gaaede over til Toldbeskyttelse og en Politik, der gaar i Retning af Toldbeskyttelse baade for Industri og Landbrug. Det vilde derfor se højst aparte ud, om vi, en lille Nation, som vi ere, skulde søge at gaa en anden Vej, skulde søge at gaa videre ad Toldnedsættelsernes Vej. Jeg tror, at dette absolut vilde bringe os store, alvorlige nationale Ulykker. — Men jeg vil ved Siden af dette konstatere, at selv vore allerivrigste Beskyttelsesvenner ere dog saa frisindede, at de ville gaa med til store betydelige Nedsættelser paa Beskyttelsessatserne, ja endogsaa ville strække sig grumme vidt for at faa en Toldlov og for at imødekomme de modsatte Anskuelse, naar vi derved kunne faa Ro og Stabilitet i Forholdene for vor Industri og vort Haandværk.

Jeg taler paa deres Vegne, som anse en Landbrugsbeskyttelse for en stor Betryggelse for vort Landbrug, og naar vi her gennem Toldloven have bragt disse vore Ønsker frem, og jeg tror paa en ganske overordentlig beskedne Maade, saa er det ikke, fordi vi ville trodse disse vore Ønsker igennem. Vi have netop udtrykkelig sagt i Betænkningen i Fjor, at vore Ønsker og Forhaabninger skulde aldeles ikke paa nogen mulig Maade træde hindrende i Vejen for Antagelsen af en Toldlov, men vi gøre det dels for at slaa til Lyd for vore Anskuelse Landet over, og dels ogsaa for at erfare, om der heroppe i dette Ting ikke findes Øre for vore Krav og ikke findes en Følelse for, at det er en Retfærdighed, som man yder den Del af den danske Befolkning, der nu staar som den, der er paalagt de største Byrder til Staten og Samfundet, men tager det mindste Udbytte af de Goder, som falde gennem en Toldbeskyttelse. Og desuden er det, fordi vi se en Fare i den stadige Tilbagegang, som vort Landbrug er udsat for, en Tilbagegang, som Aar efter Aar mere og mere konstaterer sig, thi det er jo saa, at